

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Quomodo instinctus diuinus sit obseruandus, & gratia non negligenda:
exercitia quæna[m] quisque adsumere debeat: cuiusmodi ite[m]
perfectione[m] quisq[ue] desidcrare debeat. Can. XXXII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

causa ego non sum, mox ab eo te auertas. Hic, inquam, labor occurrit & afflictio spiritalis. In multis enim inuenies te ipsam, vbi te necesse est vt relinquas, & quicquid inordinatum est in te mortifices. Si naturam tuam vincere debes, vim ei inferas necesse est. Itaque tot inuenies cruces, quot inueneris inclinationes in te viciosas, siue impuras mortificandas. Hic primum te ipsam cognoscas filia, hic ex impotentia & fragilitate, qua te ipsam vincere non potes, humiliaberis, & quam te putabas aliquid esse inuenies nihil. Veruntamen si iugi ac perseueranti studio insistis, quod graue erat, fiet leuissimum. Multa in te salutaria operatur hæc diligens & assidua introspectio, examinatioque tui ipsius. Ostendet enim tibi infirmitatem & defectus tuos, pariet tibi gemitum ac desiderium pro liberatione eorundem, faciet sollicitum multa cauere ac euadere pericula, quæ alioqui incidisses. Labor denique ac pressura in quibus sudas, donec exuaris his defectibus, & lachrymæ quas fundes (quia te ipsam vincere nequis, nec carere potes quibus velles carere) erunt tibi baptismus ad purgationem animæ tuæ, atque ad delictorum tuorum expiationem. Noli igitur animo deficere, in me vinces omnia. Confide, ego tecum hanc crucem leuabo, ego tecum portabo.

Natura quomodo mortificanda.

Observatio sui diligens quid boni adferat.

Ioan. 15

Quomodo instinctus diuinus sit obseruandus, & gratia non negligenda: exercitia quænam quisque adsumere debeat: cuiusmodi item perfectionem quisque desiderare debeat.

CANON XXXII.

Exercitiis bonis ac consuetudinibus semper abundes filia, quibus vtaris, & per quæ cor tuum ad me dirigas, quando tractum alium ex me non sentis singularem. Tuis enim exercitiis nunquam ad eum inhærere debes, vt tuos conceptus meis instinctibus præferas. Sed vbiunque (sine id fiat per manifestationem voluntatis superioris, siue per meam dispensationem, qua dubiis rerum euentibus necessitatem interdum impono) voluntatem meam didiceris, ibi te ipsam desere. Vbiunque etiam intus tractum meum certum senseris, ibi te confestim relinque, & mihi obtempera sequendo tractum meum. Neque enim mihi hoc sufficit, vt mihi seruias, & vt me quæras ac intendas: sed volo etiam, vt mihi quemadmodum ego volo, seruias, hoc est, vt relicta voluntate tua etiam in eo quod virtuosum est & laudabile: propter voluntatem meam amplectaris illud, quod vilius est. Propter voluntatem meam, id est, quia ego sic volo, sic ordino, sicque dispenso, quia eiusmodi non vile nec solum bonum, sed etiam melius est. Hoc modo exercitia tua sæpe intermittere, sæpe transferre te oportet, non ex negligentia, non ex acedia, non ex cordis instabilitate, sed ex plena ac nuda tui ipsius abnegatione vt nusquam nullaque in re stes super te, sed super me cum omni plenaque fiducia. O si scires, quanto periculo, quanta viciatura spiritalis profectus non recipiuntur inspirationes meæ, quamque damnabile sit instinctibus meis contraire, præ angustia pariter ac tremore procul dubiq; cor tuum contabesceret. Quocirca tu filia sta semper in timore, & suspectam te habe de ingratitude. Metue ne quod metaris tibi, sicut multis aliis contingat, vt propter superbiam & ingratitude tuam, in istè à me relicta, excidas à gratia mea. Eam ob rem semper esto humilis, non in te, sed in me confidens. Ora continue pro gratia mea, & hanc vigil obserua, vt scias quid à te requiram: nec tamen tantummodo

Deserere se se vt quisque debeat.

Exercitia propria, vbi deserenda sint.

Instinctus Dei neglectus quam sit periculosus. Eccl. 2.

modo scire sufficit, quid velim, sed post habitis & spretis etiam aliis omnibus, oportet meam anteferas faciasq; vbiunque didiceris, voluntatem. Quod autem monui, vt meruas ne gratiam meam amittas, aut ne per in gratitudinera negligentiamq; tuam à me deseraris, in hoc prouidendum est, ne hic timor ex desperatione pusillanimitateq; sed ex humilitate, quæ nihilominus spei atque fiducie plena est, nascatur. Si non vales aliorum exercitia imitari, non propterea sis pusillanimitas ac deiecta: siquidem ad aliorum non tam exercitia, quam virtutes respicere habes, quandoquidem vnicuique pro naturali sua complexione, pro vocatione item singulari, qua illum traho, ac ad scopum certumq; finem destino, dona mea distribu. Dedi etiam exercitia eidem congrua, quo nec eadem nec prorsus cõformia possunt esse in singulis, sicut nec singulorum siue natura siue vocatio, quibus plerunque sese accommodat gratia mea) in omnibus est vniformis. Si igitur virtutum exercitia aliena non potes sequi, virtutes eorundem potes imitari. Hæc nanque in omnibus eadem sunt. Potes enim esse humilis, potes esse misericors, potes esse patiens, tametsi earundem virtutum non eosdem actus cum aliis habeas. Est via ad me quæ omnibus Sanctis conformis fuit simul ac vna. Hæc via est charitatis, quæ multipliciter varia sanctorum exercitia in eundem finem mittit. Hanc te oportet ambulare, per quæcunque media tibi ostendero. In hac via charitatis si ambulaueris, hoc est, si me sequuta fueris, omnia ex me accipiendo, & omnia in me referendo, & sub potenti manu mea te humiliando, in cunctis denique quæ agis aut loqueris, me solum intendendo, ac gloriam meam quærendo, non finam te errare, per quamcunque etiam caliginem aut ignorantiam ambulaueris, & quacunque tentatione aut pressura iactata fueris, & quantumcunque à me desertam aut proiectam te putaueris. Itaque respice tu ad vocationem tuam, & huic congrua adhibe exercitia, parata semper de illa pro instinctu meo & pro dispensatione ac beneplacito meo relinquere, mutare, ponere & resumere. Neque anim perfectionem tuam ad huius vel illius mensuram, neque secundum tuam æstimationem, sed ad meum beneplacitum tibi statuere debes, resignata, vt non quod ille aut ille habet, nec quantum tu, sed quantum ego volo tu habeas. Tua igitur perfectio quam desideras, sit esse iuxta voluntatem meam, ac secundum beneplacitum meum in abundantia aut penuria. Opta & ora esse coram me, qualem ego te maximè vellem. Obserua, discere, & sequere gratiæ meæ tractum. Si te ipsam neque in natura, neque secundum spiritum quæsieris, sed me solum parè, intelliges viam & tractum meum quo ire debeas.

*Dona gratiæ, beneficiaque Dei quinam proximis communicare
debeamus necessitatibus proximorum vti succurren-
dum ex charitate.*

CANON XXXIII.

Filia gratias ac dona quæ tibi dedi, volo vt non negligas. Porro in his vide ne te ipsam quæras, ne tibi ex his aliquid ascribas, ne in heris, ne te iactes, ne gloriaris, ne tibi placeas, sed purè ad gloriam meam omnia impendas. Hoc ante omnia in oculis tuis sit, quod nihil es ex te, nihil potes, nihil habes. Ex me vero solo habes, quicquid habes. Itaque dona mea inaniter & sine fructu ad me redire nolo, sed (sicut in parabola euangelica monui de talentis) cum cõnore ac lucro. Sicut enim

Virtutes o-
mniaum po-
tius quam
exercitia i-
mitanda.

Via Sancto-
rum omniu-
vna quæ sit.

1. Pet. 5

Exercitia
qualia cuiq;
adsumenda.

Perfectione
quam vnus-
quilibet de-
siderare de-
beat.

Matt. 23
Mar. 23
Luc. 19